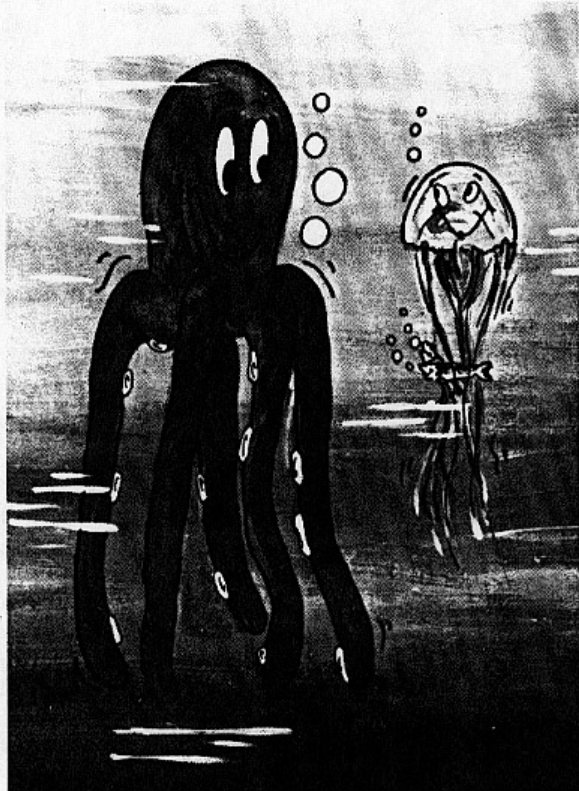

Blekkulf og Brennmagnethe

– Rokkebandet vårt skal hete «Vann-Vittig» sier Blekkulf. – Vi møtes ved neste høyvann for å øve! roper han og legger på svøm hjemover igjen.

Mange høyvann senere er rokkebandet «Vann-Vittig» klar til sin første konsert. Fisk, krabber, skjell og alt som kan krype og svømme under havflaten har samlet seg for å høre på.

Blekkulf ønsker velkommen og tar en åpnings-trudelutt med alle trommene på en gang. Så setter alle sammen i gang med å spille, og det låter kjemp flott!

Plutselig bråstopper musikken. Det blir fullt kaos blant publikum. Fisk og skjell og krabber flykter til alle kanter, de skriker og dytter borti hverandre. En stakkars flyndre blir enda mer flatklemt enn han var fra før.

– Hva i all verden er det som foregår? spør Blekkulf og snur seg mot Rokke-Rolf. Men Rokke-Rolf og resten av bandet er i ferd med å rømme i panikk, de også.

Da får han øye på brennmaneten, og plutselig forstår han hva som har hendt. Han blir så sint at han glemmer at han også er redd for brennmaneter.

– Hva mener du med å komme og ødelegge for oss på denne måten? sier Blekkulf. – Kan ikke du finne på noe annet å gjøre, istedenfor å plage andre? Nå har du skremt vekk publikummet vårt, ja, hele rokkebandet har du skremt vekk. Du har ødelagt alt, din dumme manet! roper Blekkulf og begynner nesten å gråte.

– Jeg er ... Jeg er fryktelig lei for det, men du skjønner ... Jeg vil så veldig gjerne være med og spille i rokkebandet deres, sier Brennmagnethe forsiktig.

– Du kan vel ikke spille, sier Rokke-Rolf, som er kommet frem fra skjulestedet sitt. – Du er bare ekkel. Jeg skjønner ikke hvorfor du finnes i sjøen i det hele tatt. Du skremte jo vannet av oss! Vi liker deg ikke, skjønner du ikke det? spør han og tar på seg de tøffe solbrillene sine igjen.

– Ikke bry deg om ham, du, sier Blekkulf til Brennmagnethe da han ser hvor trist hun blir. (Rokke-Rolf skal alltid tøffe seg, det er derfor han sier sånne dumme ting om andre, tenker Blekkulf.)

– Vi liker deg, vi, Brennmagnethe, sier to små fisk som stikker hodene sine ut mellom trådene til Brennmagnethe. – Du passer alltid så godt på oss. Ingen store fisk tør å spise oss når vi gjemmer oss her mellom trådene dine. Brennmagnethe rødmer nesten, så glad blir hun.

– Brennmagnethe, kan du ikke spille for oss, så vi kan få høre hvordan det låter? spør Blekkulf.

Brennmagnethe blir så ivrig at hun nesten glemmer hvor sjenert hun er. Hun spenner ut alle trådene sine, og nå likner hun en harpe. Blekkulf og Rokke-Rolf lurar på hvordan hun skal klare å spille på sine strenger, hun har jo hverken armer eller finner. Så begynner Sille og Sardinius å slå halene sine borti de forskjellige trådene, akkurat som om de skulle være harpestrenger. Tonene sprer seg i vannet, og publikum kommer nolende og nysgjerrige tilbake for å høre mer. Brennmagnethe synger sangen sin, mens Sille og Sardinius spiller på trådene hennes. Etterpå klapper alle sammen begeistret.

– Du kan godt får være med i rokkebandet, sier Bjørg-Stjerne. – Men da må du love å holde trådene dine unna oss, så vi ikke brenner oss.

– Ja, og så må dere lære dere å passe dere for trådene mine, sier Brennmagnethe. – Da skal det nok gå bra.

– Kom igjen, så spiller vi, sier Blekkulf.

Og så setter de i gang og spiller, alle sammen. Alle vil være med og syng og danse i takt med den fine musikken. Det blir en ordentlig rokkekonsert. Blekkulf er så glad, så glad. Han klyper seg i tre av armene sine for å være helt sikker på at han er våken. Og det er han.

(Utdrag fra boka «Blekkulf lager rokkeband» Grøndahl Forlag/ Naturvernforbundet 1989)

Alle er
viktige!

